

ΘΕΑΤΡΟ

ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ :

ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΚΛΟΡΙΑ : Θίασος Μανωλίδου - Παπᾶ : Χιού Χέρμπερτ : «*Φίλησε και Πέστο*».

ΘΕΑΤΡΟΝ ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ : Νόρμαν Κράσνα : «*Ο Τζών αγαπᾶ τῆ Μαίρη*».

Δὲν μᾶς ἀρέσουν πιά οἱ περίπλοκες ὑποθέσεις πού ξετρεῖλλαιναν τοὺς παλαιότερους θεατές. Δὲ θαυμάζουμε πιά τὰ τεράστια οἰκοδομήματα πού λεγόταν «καλοχτισμένα ἔργα» καὶ πού ἔμοιαζαν τόσο καλοχτισμένα ὥστε οἱ χτίστες νὰ μὴν φεύγουν ποτὲ ἀπὸ μέσα γιὰ ν' ἀφήσουν καὶ τοὺς ἔνοικους νὰ μποῦν καὶ νὰ ζήσουν. Φαίνεται μάλιστα πὼς

τόσο ἔχουμε ἀρχίσει νὰ ὑποπιτευόμαστε τὰ ἔργα πού ἔχουν γραφτεῖ χάριν «ἐνὸς σκοποῦ» καὶ τόσο φοβόμαστε τὶς «μεγάλης σκηνές» πού μοιραῖα περικλείουν ὥστε ὅταν βλέπουμε κάτι παρόμοιο νάχουμε τὴν ἐπιθυμία νὰ φωνάξουμε σὰν τὸν πολίτη στὸν «Ἰππότη τοῦ Γουδοχειοῦ» τῶν Μπωμόν καὶ Φλέτσερ : «Μὴ μοῦ πλέκεις, πλοκές».

Αὐτὸ φαίνεται πὼς τὸ ξέρεי καλά ὁ Χιού Χέρμπερτ ὁ συγγραφέας τῆς κωμωδίας πού ἀνέβασε ὁ θίασος τοῦ θεάτρου Γκλόρια : Ἡ πλοκή χωρὶς καμμιά πλοκή. Οἱ Ἄμποτς, οἱ Πάρκερ κι' οἱ Φράνκλιν τρεῖς Ἀμερικάνικες οἰκογένειες χωρὶς πολυσύνθετες ὑπάρξεις καὶ καταστάσεις : Ἡ Μίλλυ Πάρκερ ἀγαπάει τὸν Φρέντνυ Ἄμποτ πού εἶναι στρατιώτης. Ἡ Πέγγυ Ἄμποτ ἡ ἀδελφή του εἶναι φίλη τῆς Μίλλυ. Οἱ Ἄμποτ ἔχουν τσακωθεῖ μὲ τοὺς Πάρκερ γιὰτὶ νομίζουν πὼς ἡ Μίλλυ ξεμυαλίζει τὴν Πέγγυ καὶ ἀπαγορεύουν στὰ κορίτσια νὰ βλέπονται, ὅταν ὁ Φρέντνυ γυρίζει μ' ἄδεια ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ παντρεύεται κρυφὰ τὴ Μίλλυ. Ἡ μόνη πού ξέρει τὸ γάμο εἶναι ἡ δεκαεξάχρονη Πέγγυ, μὰ ἔχει δεθεῖ μὲ ὄρκο ἱερὸ γι' αὐτὴν νὰ μὴν τὸν μαρτυρήσει καὶ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο της θὰ φτιάσει ὡς τὸ σημεῖο νὰ παραδεχθεῖ πὼς πρόκειται ν' ἀποχτήσῃ παιδί, ὅταν τὸ κουτσομπολιὸ τῆς μικρῆς Ἀμερικάνικης πόλης μὲ τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας Πάρκερ τῆς Ντόροθυ, θὰ πληροφορήσῃ τοὺς γονεῖς της πὼς φωράθηκε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἐνὸς γυναικολόγου. Θὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο της ἡρωϊκὰ ἔχοντας γιὰ συνένοχο τὸν νεαρὸ Ντικ Φράνκλιν πού τὴν ἀγαπάει μὲ παιδικὸν ἔρωτα, ὡς τὴ στιγμή πού ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Φρέντνυ θὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέση τους, ἀναγγέλοντας πὼς δὲν εἶναι μόνον ἥρωας, (ἔχει ρίξει τρία ἐχθρικά ἀεροπλάνα) ἀλλὰ καὶ πατέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς Μίλλυ (πού τὴν εἶχε συνοδέψει ἡ Πέγγυ στὸ γιαντὸ) πού εἶναι καὶ γυναίκα του.

Μὰ ὅσο κι' ἂν γίνονται τὰ γοῦστα μας ἀπλούστερα, γιὰ τὴν ὑπόθεση δὲ μπορούμε νὰ παραβλέψουμε τὸν τρόπο πού αὐτὴ ἐξελίσσεται, γιὰτὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ γοητεία ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου· ἐκεῖ φαίνεται ὁ συγγραφέας του.

Κι' ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀπλούστατης πλοκῆς τοῦ «Φίλησε καὶ Πέστο», εἶναι γοητευτικὴ γιὰτὶ ἀρχίζει μὲ μιὰ πρώτη πράξη ἀπλῆ, στρωτῆ, πού μὲ μικρὰ κωμικὰ ἐπεισόδια γνωρίζουμε τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ προχωρήσῃ σὲ μιὰ δεύτερη πράξη πού τὰ πρόσωπα αὐτὰ δένονται μὲ τὰ κωμικὰ γεγονότα πού θὰ ἐξελιχτοῦν γοργὰ κι' ἀβίαστα στὴν τρίτη πράξη. Κι' αὐτὸ εἶναι πού μᾶς θυμίζει τὴν ὑπαρξη τοῦ συγγραφέα γιὰτὶ καμμιά φορὰ μερικὰ ἔργα εἶναι τόσο καλοπαιγμένα πού ὁ θεατὴς ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς οἱ ἠθοποιοὶ τὰ φτιάχνουν καθὼς τὰ παίζουν.

Κι' οἱ ἠθοποιοὶ πού παρουσίασαν τὸ «Φίλησε καὶ Πέστο» ἔπαιξαν μὲ τόσο κέφι καὶ

τόση ἄνεση πού πραγματικὰ νομίζε κανεῖς πὼς ἔφτιαναν τὸ ἔργο καθὼς τὸ ἔπαιξαν.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου Γκλόρια ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Κα Βάσω Μανωλίδου πού εἶταν μιὰ ἀπολαυστικὴ μικρούλα Πέγγυ, τὴν Κα Χαλκούση καὶ τὸν κ. Παρασκευᾶ, (Χάρου καὶ Τζέννυ Ἄμποτ) τὴν Κα Ἐλένη Χατζηαργύρη σὰ Μίλλυ, τὸν κ. Γιώργο Παπᾶ (θεῖος Μπέν) ἔπαιξαν τοὺς ἀσημαντοὺς ρόλους τους, μὲ σημαντικὴ κατανόηση κι' ἄνεση.

Μὰ ἐκεῖνοι πού δημιούργησαν πραγματικὰ, καὶ νομίζω πὼς εἶναι μιὰ ὑπόσχεση γιὰ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο ἦταν ἡ Δεσποινὶς Ἄννα Κυριακοῦ κι' ὁ κ. Μιχάλης Μπούχλης. Ἡ πρώτη στὸ ρόλο τῆς Ρεβέκκας Πάρκερ (μᾶς μικρῆς Ἀμερικάνικης enfant terrible) κι' ὁ δεύτερος σὰν Ντικ ὁ μικρὸς γιὸς τῶν Φράνκλιν πού νομίζει τὸν ἑαυτό του ἄντρα καὶ τὰ χάνει ὅταν τὸν πέρνουν γιὰ τέτοιο, εἶταν πραγματικὰ ἀπολαυστικοί.

Κι' ὁ κ. Σολομὸς μετὰ τὰ λάθη τῆς Ἀμέλιας, εἶχε βρεῖ τὸν ρυθμὸ τῆς κωμωδίας τὸν ἀλαφρὸ γρήγορο ρυθμὸ πού ἔπρεπε νὰ δώσῃ σ' ὅλη τὴν παράσταση.

Κι' ὁ Νόρμαν Κράσνα ὁ γνωστός συγγραφέας τόσων Ἀμερικάνικων ἐπιτυχιῶν καὶ τῆς γνωστῆς στό Ἀθηναϊκὸ κοινὸ «Χρυσῆς μου Ρούθ», διάλεξε τὸ θέμα τῆς κωμωδίας του «Ὁ Τζὼν ἀγαπᾷ τὴ Μαίρη» ποὺ ἀνέβασε ὁ θίασος Κατερίνας στό θέατρο τῆς Πλατείας Κυριακοῦ, ἀπὸ τ' ἀπρόοπτα ποὺ συμβαίνουν μετὸν ξενητεμὸ καὶ τὴν ἐπιστροφή τῶν Ἀμερικάνικων στρατιωτῶν.

Ἡ Μαίρη Μὰκ Κίνλεϋ μιὰ νεαρὴ Ἀμερικὰ κόρη γερουσιαστῆ, περιμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀγαπημένου της Τζὼν ποῦλειπε στό μέτωπο στὴν Εὐρώπη. Ἀντὶ γι' αὐτὸν ἔρχεται ὁ Φρέντ Τεύλορ ὁ καλύτερος φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Τζὼν στὸν πόλεμο, ποὺ τοῦχει σώσει καὶ τὴ ζωὴ ὅταν πληγώθηκε. Περιμένοντας τὸν Τζὼν τῆς διηγεῖται τὸν ἔρωτά του γιὰ μιὰ κοπέλλα στὴν Ἀγγλία τὴν Λίλη Χέρμπερ καὶ πὼς τὴν ἔχασε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν.

Στὸ μεταξὺ ἔρχεται ὁ Τζὼν ποὺ ὅταν ἔτοιμαζόταν νὰ ἔρθει στὴν Ἀμερικὴ βρῆκε τὴν Λίλη Χέρμπερ καὶ θέλοντας νὰ κάνει χαρὰ στό φίλο του ποὺ τὸν πίστευε τρελλὰ ἔρωτευμένο μαζί της, τὴν παντρεύεται γιὰτὶ μόνον ἔτσι μποροῦσε νὰ τὴν φέρει στὴν Ἀμερικὴ γρήγορα, καὶ λογαριάζει μόλις ἔλθουν νὰ πᾶνε στό Ρένο γιὰ νὰ χωρῖσουν κι' ἔτσι νὰ μπορέσει νὰ παντρευτεῖ τὴν ἀγαπημένη του Μαίρη.

Φυσικὰ δὲ λέει τίποτα στὴ Μαίρη γιὰτὶ φοβᾶται μὴν τῆς κατοφανεῖ. Ὅταν ὅμως τὰ λέει στό φίλο του τὸν Τεύλορ μαθαίνει πὼς ὁ τελευταῖος θεωρῶντας γιὰ χαμένη τὴν Λίλη ἔχει παντρευτεῖ καὶ πρόκειται ν' ἀποχτήσῃ καὶ παιδί.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση καταφθάνουν οἱ γονεῖς τῆς Μαίρης καὶ βρίσκουν τὸν Τζὼν ποὺ ἀναγκάζεται νὰ τὴ ζητήσει νὰ παντρευτοῦν.

Μετὴ τὴ βιασύνῃ τῆς Μαίρης ἀπ' τὴ μιὰ μεριά νὰ παντρευτοῦν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν καὶ τὴν ἀμηχανία τοῦ Τζὼν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ποὺ σοφίζεται ἓνα σωρὸ μέσα γιὰ νὰ κερδίσει καιρὸ καὶ νὰ πάρει τὸ διαζύγιο δημιουργοῦνται ἓνα σωρὸ παρεξηγήσεις. Ἄν αὐτὲς τίς παρεξηγήσεις τίς ἀπροσδόκητες κωμικὲς καταστάσεις ποὺ δημιουργεῖ ὁ συγγραφέας ὡς νὰ φτάσει ὁ Τζὼν στὴ μοιραία του ἐξήγησι καὶ στό εὐτυχισμένο τέλος, εἶχε μπορέσει νὰ ἐκμεταλλευθεῖ καὶ ν' ἀναπτύξει ὁ Νόρμαν Κράσνα θάχε φτιάσει μιὰ κωμωδία χαριτωμένη ἀντάξια τῆς «Χρυσῆς μου Ρούθ».

Ἀντίθετα τὸ ἔργο ποὺ ἀνέβασε ἡ Κα Κατερίνα μετὰ τὴν πρώτη πράξι ποὺ ἔχει σκηναῖς ἀληθινὰ χαριτωμένες μετὴν ἐξήγησι τοῦ Τζὼν καὶ τοῦ Φρέντ Τεύλορ, στίς ἄλλες πράξεις τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια τραβοῦν, μένουν ἀνεκμετάλλεута ἔτσι ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὅταν δὲν κουράζονται, δὲν δίνουν τὸ ξεσήκωμα καὶ τὴ συναρπαστικὴ ἀλαφράδα ποὺ θέλει ἡ κωμωδία.

Σ' αὐτὸ φοβᾶμαι πὼς φταίει λίγο καὶ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸν κ. Κούν ποὺ ἀντὶ νὰ ταχύνει τὸν ρυθμὸ του, τὸν βράδνει, τονίζοντας ἔτσι τίς ἀτέλειές του καὶ τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν ποὺ ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Τίτο Φαρμάκη ποὺ εἶταν ἓνας θαυμάσιος Φρέντ Τεύλορ, χωρὶς νὰ παίζουσι ἀσχημα, χωρὶς νὰ παύσουν νὰ εἶναι καλοὶ, δὲν εἶταν αὐτοὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι.

Καὶ μόνῃ ἐξαίρεσι ὁ κ. Ἀλεξανδράκης ποὺ ἦταν τέλεια ἀποτυχημένος σὰν Τζὼν.

Ἀγλαΐα Μητροπούλου